

ՄԱՐԻԵՏՏԱ ՇԱՀԻՆՅԱՆ

Ս Ր Տ Ի Ձ Ա Յ Ն

Սարսափելի մի տարեթիվ կա մարդկության պատմության մեջ... Ոչ միայն մեր հայ ժողովրդի զավակների, այլև ամեն մի կենդանի մարդու մեջ, ով խիղճ ունի, հրեշային բնաջնջումը միանգամայն անմեղ հայերի վիթխարի զանգվածի,— որի մեջ կային կանայք, երեխաներ, ծերունիներ, մտավորականության ծաղիկը, արվեստի ու մտքի մարդիկ,— չի կարող սոսկում ու սարսափ չառաջացնել, չի կարող սիրտը չսեղմել ծանր ցավ ու մորմոքով:

Իսկ մեզ՝ հայերիս, վշտի այդ հավերժական օրը ստիպում է ավելի սուր ու խորունկ զգալ սերը հայրենի ժողովրդի նկատմամբ, արյունակցական ու հոգեկան կապը նրա հետ:

Բայց այդ օրը միայն սուգի օր չէ: Նշելով մեր ժողովրդի հարատև ողբերգական բախտի այդ ճակատագրական տարեթիվը, մենք ի սփյուռս աշխարհի ցրված հայերին հիշեցնում ենք, թե այժմ նրանք հայրենիք ունեն, և այդ հայրենիքը ծաղկում ու բարգավաճում է, խաղաղ արեգակն ու պայծառ աստղերը

լուսավորում են նրա անդորր օրերն ու գիշերները, նոր Հայաստանի երեխաները սովորում են, պիտանի քաղաքացիներ դառնում, նրա տաղանդները բոլոր ասպարեզներում բազմանում են, նրա քաղաքներն ու գյուղերը լի են երջանիկ երիտասարդությանմբ, որի առջև լայնորեն բացված են ազատ գործունեության ուղիները աշխատանքի ու ստեղծագործության բոլոր բնագավառներում, բացի միայն մեկ բնագավառից՝ մարդու ձեռքով մարդուն շահագործելուց:

Այդ նոր հայրենիքն են կանչում հայերին մեր գիտությունն ու արվեստը, մեր նոր երգերը, մեր «Կոունկ»-ը՝ երգված ժամանակակից սովետահայ բանաստեղծության կողմից:

Եվ դեպի նոր հայրենիքն է կանչում հայերին նաև հիշատակը զարհուրելի այդ տարեթվի, որ մենք այսօր նշում ենք, սգալով զոհվածներին:

8 հունվարի 1965 թ.

Յալթա

